

Juli 2007

Ik ben net vierentwintig geworden en helemaal klaar om terug naar Panaji te gaan. Althans, dat denk ik toch. Ik kan niet goed inschatten hoe het er precies zal zijn, maar ik daver alvast van de nieuwsgierigheid. Ik wil Panaji gezien hebben, niet zozeer om familieleden te gaan opzoeken. Ik heb nauwelijks gegevens over hen. Of toch, het enige wat ik echt weet is dat mijn moeder dood is. Dat ben ik onlangs te weten gekomen via het adoptiebureau.

Ik werd door een Nederlands echtpaar geadopteerd toen ik dertien maanden was. Van de twee maanden die ik bij mijn echte familieleden heb doorgebracht, kan ik me natuurlijk niets meer herinneren, net zomin als van de elf maanden in het weeshuis.

Ik wil dat weeshuis opzoeken. Ik weet niet zo goed waarom, maar de drang is onverklaarbaar dwingend. Bij het inpakken van mijn koffer neem ik mijn adoptieboekje bij de hand. Als ik het weeshuis wil opzoeken, dan moet dat immers ook mee. Het vermeldt het adres en de naam van de zuster die me al die tijd voornamelijk onder haar hoede heeft genomen.

Ik wil die vrouw terugzien. Zou ze nog in leven zijn? Ik bekijk haar foto van dichterbij, en ga op zoek naar enige herinnering. Tevergeefs. Op de foto heeft ze mij als baby op de arm. Het valt me op dat ze een zachte uitstraling heeft. Ze heeft een donkerder huid dan ik. Verder lees ik iets onduidelijks over een hartafwijking. Ik zou een veel te traag hartritme hebben gehad. Daar heeft mijn adoptie moeder me wel eens wat over verteld. Ze zegt me vaak dat het 'een wonder' is dat ik die afwijking heb overleefd. Zelfs nadat ik in Nederland aankwam, lag ik nog drie volle maanden in het ziekenhuis.

Ik lees over 'Berlinda'. Dat moet een naamverwarring zijn, denk ik, want mijn naam in het weeshuis was immers 'Joy'. Mijn adoptieouders hebben die veranderd, ze vonden dat een Indiase naam mijn herkomst zou onderstrepen. Ze noemden mij 'Priyanka,' wat 'diegene van wie het meest wordt gehouden' betekent. Die naam kreeg ik, meer nog omdat ik enig kind ben gebleven.

Het is half juli. De ochtendzon priemt behaaglijk op mijn huid. Ik verbrand zelden want mijn lichtbruine huidskleur biedt een automatische bescherming. Het seizoen is niet ideaal om naar Zuid-India te reizen, want in de zomermaanden is het er broeierig heet. Bovendien heerst er in deze periode een overwelldigende toeristische drukte. Maar we moeten nú wel gaan, want in september begin ik met mijn eerste baan. Ik word communicatiemedewerkster voor een groot tijdschrift.

Overmorgen, om dit uur, staan we in de volle Indiase zon. Mijn moeder is de hele week druk bezig geweest met het pakken van de koffers. Ze lijkt zenuwachtiger dan ikzelf. Mijn vader wekt eerder een nuchtere indruk; hij laat nooit veel emotie zien.

Het is erg druk op de luchthaven van Schiphol. Ik erger me aan mensen die in alle gehaastheid tegen me aan lopen (Ik ben niet groot, maar dat betekent niet dat ze me zomaar omver hoeven te lopen.) Het wachten lijkt uren te duren. Ik kan mijn aandacht maar moeilijk bij de tijdschriften houden die ik net heb gekocht. Mijn moeder voelt dat ik ongeduldig word en legt haar hand eventjes krachtig om mijn schouders heen. De band die ik met haar heb, kan ik met geen enkele andere vrouw zó beleven, ze is immers mijn moeder.

We landen exact op tijd in Chennai. Ook hier slaat de drukte me om de oren terwijl we de luchthaven uit lopen. Auto's en bussen

rijden kriskras door elkaar op de grote autowegen. Ik zie voor het eerst auto's op drie wielen. Fietsers rijden ongeordend tussen de veelgekleurde wagens door. Aan sommige verformfaaide balkonnetjes zie ik fel gekleurde doeken wapperen. Ik stop mijn oren dicht, maar ik hoor het scherpe getoeter door mijn afgesloten oren heen. Het krioelende verkeer, het gekwetter van de verkopers en het gejammer van kinderen is oorverdovend. Mijn vader, die de reis zorgvuldig heeft uitgestippeld, vertelt ons dat we de taxi naar Miramar moeten nemen. Miramar is maar drie kilometer verwijderd van Panaji: de plaats waar ik werd afgegeven.

Panaji staat bekend om zijn kledingindustrie, vanwege de vele katoenplantages, en ook voor de koffie- en theeplantages. In de staat Goa zie je veel Portugese invloeden. Portugal was het eerste Europese land dat India bereikte. Dat merk je overal aan de bouwstijl van cafeetjes en kerken en de overhangende balkons.

De taxi stopt aan ons hotel. Het gebouw, ook in Portugese stijl opgetrokken, bevindt zich vlak bij het uitgestrekte strand met wit zand. Ik kan niet geloven dat ik in zo'n paradijselijk gebied ben geboren. In de hal van het hotel kijk ik mijn ogen uit bij het zien van de handgeknoopte wandtapijten. De typische sitarmuziek doet mijn denken verstillen. De bevallige receptioniste, in traditionele sari, wijst ons onze kamers en overhandigt de sleutels. Terwijl ik op het bed in mijn hotelkamer zit, probeer ik heel even de armoede te vergeten die ik daarstraks in de taxi heb gezien. Maar het is moeilijk om niet meer te denken aan de mensen die op oude kartonnen dozen slapen, of om de bedelende kinderen die met smekende ogen op het autoraampje tikten te vergeten.

De televisie, de moderne lampen en het comfortabele bed vol kussens bezorgen me een schuldgevoel. Waarom heb ik, uit zoveel hulpeloze mensen, de kans gekregen op overleving in het Westen? Waarom mag ik, ook naar westerse normen, baden in luxe? Ik probeer niet te denken en wacht op een welkome slaap.

Ik heb besloten om het weeshuis pas aan het einde van de reis te bezoeken. Op die manier kan ik eerst de omgeving intens beleven. Het voelt raar om mijn geboorteomgeving onder mijn voeten te voelen. Misschien stap ik in de sporen van zussen of broers? Of van mijn vader? Ik onderdruk de vragen.

We bezoeken kerken, gebouwen, maken lange strandwandelingen. Een markt grijpt me mateloos aan: arme mensen die op de grond zitten te bedelen, rijke toeristen die zich overladen met delicatessen, huilende kinderen, mankende kinderen. Het zoete aroma van exotisch fruit. Mooie kleurrijke sari's in felrood, oranje, geel en azuurblauw hangen uitgestald aan de kraampjes, wapperend in de wind. Ik kijk mijn ogen uit bij vers bereide gerechten. Zoveel soorten verse thee, elk met een eigen geneeskrachtige werking. Ik zie een jong tienermeisje, vermoedelijk een jonge prostituee. Haar gezicht zit vol blauwrode plekken en ze loopt met manke pas. De zwarte kohlstrepen op haar wangen verraden dat ze nog maar pas moet hebben gehuild. In een reflex loop ik naar haar en leg mijn arm om haar heen. Ze kijkt schichtig op en zet het op een rennen.

Ik had me er wel op voorbereid dat het intens zou worden. Maar dit? De vele bezigheden zorgen ervoor dat de tijd sneller gaat dan ik had verwacht.

Uiteindelijk gaan we naar het weeshuis. Ik ben blij dat mijn ouders me vergezellen. Al ben ik volwassen, toch heb ik ze op deze momenten erg nodig. In de taxi voel ik hoe het adoptiepapje in mijn handen brandt. Mijn vingers trillen onbedaarlijk. Ik ben bang dat ik het papje bij het uitstappen uit mijn handen zal laten vallen. De gevel van het weeshuis in een verwaarloosde zandweg is vuilwit. Kinderen, in leeftijd variërend van twee tot twaalf, spelen in de voortuin van het verformfaaide gebouw. De grotere kinderen ontfermen zich over de kleinere kinderen. Opnieuw besef ik hoe tevreden ik mezelf mag prijzen. De kleuren van de

stad die we tijdens de afgelopen dagen hebben bezocht, vervagen onmiddellijk. Ik word overmeesterd door ontroering wanneer ik de kleine kinderen kriskras zie rondrennen op het lemen pad voor het weeshuis.

Ik kijk even opzij en zie dat ook mijn moeder de tranen in de ogen krijgt. Ze vertelt me dat ze iedereen zou willen adopteren. Ik begrijp haar, maar word terzelfder tijd overvallen door de onmogelijkheid van wens. Zelfs mijn vader lijkt erg onder de indruk. Ik zie hem een beetje verder gehurkt spelen met twee kinderen van een jaar of tien. Het leemzand kraakt onder mijn sandalen. Ik ben blij dat ik me in een sari heb gehuld, want zo val ik niet te erg op in de massa. Mijn ouders zijn erg bezorgd, ze vragen voortdurend of ik sterk genoeg ben om deze ervaring aan te gaan. Ja, ik wil het, meer dan ooit.

Op het pleintje voor het gebouw lopen kinderen in het rond. Op een bankje houden enkele zusters de kinderen nauwlettend in de gaten. Zou zuster Christina erbij zitten? Ik maak aanstalten om het te gaan vragen, maar mijn voeten lijken wel loden blokken die ik door het zand meesleep.

‘Hallo, ik ben op zoek naar zuster Christina,’ zeg ik.

Een zuster antwoordt dat Christina te oud is om nog te werken, maar blijkbaar woont ze een eindje verderop. Ik leg uit dat ik een van haar ‘kinderen’ ben, en dat ik haar graag terug wil zien. Een van de jongere zusters leidt ons naar een klein lemen huisje en klopt op de deur. Het lijkt minuten te duren voor die een beetje opengaat. Ik zie nog niemand verschijnen. De zuster legt in het Hindi uit dat ik een van ‘de kinderen’ ben. Dan gaat de deur verder open. Ik herken de oude vrouw niet meteen als de zuster Christina van op de foto. Wellicht is ze veel ouder dan ik ze me had voorgesteld. Haar haar zit onder een verzorgde, donkerblauwe kap. Vermoedelijk zijn ze grijs. Ze loopt wat voorover gebogen. Haar handen trillen terwijl ze een geïmproviseerde stok, gemaakt van een oude tak, vastklemt.

‘Zuster Christina?’ Ik ben gebiologeerd door de ontdekking.
‘Ja,’ zegt ze, terwijl ze me vriendelijk en doordringend monstert. Ze kijkt afwisselend naar mij en mijn ouders. Mijn ouders zien er met hun spijkerbroeken en met hun blonde haar erg westerse uit.

‘Ik heet Pryianka en jij hebt mij de eerste elf maanden van mijn leven verzorgd,’ hoor ik mezelf stamelen.

‘Joy?’ Haar stem kraakt.

Hoe weet ze mijn oude naam?

Ik kijk verschrikt naar mijn ouders. Ze doen teken dat ze een wandelingetje gaan maken.

‘Joy?’ herhaal ik ongelovig. Maar hoeveel hulpeloze kinderen met die naam zijn er niet door haar inmiddels oude, trillende handen gegaan? Zuster Christina richt haar blik op mijn voeten. Vindt ze mijn westerse sandalen intrigerend? Zou ik ze haar schenken?

‘Kom mee, Joy,’ gebaart ze naar het bankje vlak bij de voordeur.

Ze zou vast iedereen Joy noemen, toch...

Ik ga naast haar zitten op het bankje.

‘Heb jij een geboortevlekje op die hiel van je rechtervoet?’ Haar Engels klinkt verrassend verstaanbaar. Ik kijk op en trek mijn rechtersandaal uit. Ze vraagt me om mijn voet even op haar schoot te leggen. Ze plooit mijn enkel zodat mijn hiel zichtbaar wordt. Ze lijkt die minutenlang te inspecteren, maar in werkelijkheid gaan er maar enkele seconden voorbij.

‘Daar,’ zegt ze plots, ‘daar!’

Ze legt haar duim linksonder, op mijn rechterhiel, op het bruine vlekje, waar ik nooit eerder aandacht heb besteed. Ze streelt het alsof ze een porseleinen bord koestert. Wat is er zo speciaal aan die hiel?

‘Ja, Joy. Jij bent dé Joy...’ kreunt ze met een oude, versleten stem. ‘De Joy die ik nooit ben vergeten.’

‘Mijn naam was inderdaad Joy.’

‘Ik ken jou.’ Ze klopt met haar oude handen vastberaden op haar beide knieën. Ik zet mijn voet weer neer.

‘Hoe bedoelt u?’

‘Je leed aan een hartafwijking die levensbedreigend was. Ik kan niet geloven dat je naast me zit!’

Misschien waren er wel meer kinderen die Joy heetten en een hartafwijking hadden, maar als ik een uit de zovelen was, dan kon de zuster toch onmogelijk weten dat ik een geboortevlekje had op mijn rechterhiel? De steek in mijn linkerborstkas herinnert me eraan dat ik ben vergeten te ademen.

‘Ik heb meer dan zestig jaar in dit weeshuis gewerkt, maar ik ben heel zeker dat ik me jou herinner.’ Haar hand streelt een voorbyslenterende zwarte zwerfkat.

‘Berlinda en Joy...’ Ze fluistert het meer tegen de kat dan tegen mij.

‘Berlinda?’ vraag ik nieuwsgierig. De naam in het adoptie-mapje.

‘Berlinda. Jouw zusje.’

‘Zusje?’ Mijn borstkas doet pijn terwijl ik het zeg. Ze legt haar hand op haar mond, alsof ze de woorden terug wil nemen. ‘Maar wat...’ Ik merk dat mijn stem weg deint.

Het wordt bevreemdend stil. Ik registreer enkel nog silhouetten van voorbij rennende kinderen.

‘Kijk, Joy...’ Christina pauzeert even. ‘Ik kan het je maar beter nu vertellen. Ik mag niet zomaar informatie vrijgeven. We hebben immers een akkoord gesloten met jouw adoptievereniging. We hebben beloofd dat we niets over de achtergrond meegeven aan de ouders of aan het kind zelf.’

‘Maar wat... Een zusje?’ Ik wil helemaal niets horen over regels van een adoptieorganisatie!

‘Er is me verteld dat ik niet zo lang meer leef. Ik heb zoveel kinderen gekend. Maar jij en Berlinda, voor mij waren jullie anders. Ik ben jullie nooit meer vergeten.’

‘Waarom?’

‘Je was zeer zwak. Over Berlinda maakte ik me minder zorgen. Ik bracht haar naar mijn collega voor verdere zorgen. Jij was zo frêle dat ik haast bang was om je dood te knijpen. Je ademde moeizaam. Het leek alsof je pijn had, maar ik kon de pijn niet duiden. Je huilde langgerekt. Het was hartverscheurend! Ik dacht dat je een trauma had opgelopen omdat je moeder je had afgestaan.’

Ze staart even voor zich uit en gaat dan verder: ‘Maar op de een of andere manier voelde ik dat er met jou wat anders aan de hand was. Ik raadpleegde onze arts. Hij vertelde me dat je aan een ernstige hartafwijking leed. Die had je vermoedelijk opgelopen door een moeizame geboorte. Hij schreef je kruiden voor die je hartritme deden versnellen. Ik was onnoemelijk bang dat je het niet zou redden. Maria legde Berlinda naast jou in het bedje. Jullie waren onafscheidelijk! Ik voelde in veel dingen dat Berlinda met jou verbonden was. Terwijl ze sliep, legde ze haar handje op je linkerborst. Dat deed ze dag na dag, nacht na nacht. Ik ging ’s nachts wel eens stiekem naar jullie kijken. Gewoon zomaar. En iedere keer bracht het me tranen in de ogen. Dit beeld is me jaren lang blijven achtervolgen. Ik stond ervan versteld dat je het met die kruiden zo lang volhield.’

Zuster Christina zwijgt even. Ik slik.

‘Jullie stonden opgeschreven ter adoptie. Ik heb gepleit om jullie samen te houden, maar ik had bitter weinig te vertellen.’

Zuster Christina wordt opnieuw stil. Voor mij verstilt elk geluid, dat van de spelende kinderen, het gehuil, het gekwetter van voorbijgangers, het stromen van de rivier...

‘En toen?’

‘Berlinda kwam in België terecht.’

‘Zo dichtbij!’

‘Ja. Het enige wat ik me herinner is dat een zekere familie Geerink haar heeft geadopteerd.’

‘Berlinda Geerink,’ zeg ik.

Christina lijkt nog niet klaar te zijn met haar verhaal.

‘Toen Berlinda bij je weg werd gehaald, is er iets in jou gebroken. Je huilde dagen en nachten lang. In die periode vocht je harder dan ooit tegen het overdonderende, onregelmatige ritme van je hart. Je at zelfs niets meer. Ik was ontzettend bang dat je het door het verdriet en de ondervoeding niet zou halen. Dag en nacht zat ik bij jou, in de hoop dat je weer wat zou gaan eten. Dat deed je gelukkig na enkele dagen.’

Christina schuurt even met haar sandalen over het leemzand. Mijn verwarde blik volgt haar voet.

‘Twee maanden later werd je geadopteerd. Ik leefde in die tijd met een zeer groot innerlijk conflict. Enerzijds was ik zó opgelucht dat je overlevingskansen zouden verhogen, maar aan de andere kant was jouw vertrek een dolksteek recht in mijn hart. Ik besepte toen pas hoezeer ik me aan jullie had gehecht.’

Ik weet niet wat me plots overkomt, maar ik leg mijn hand spontaan op de knie van Christina. Tranen sijpelen op mijn azuurblauwe sari. Ze legt haar hand op mijn handrug en ik voel een onverklaarbare verbondenheid met haar. Ze kijkt me glimlachend aan. ‘Joy, ik ben zo blij dat ik jou terug heb gezien. Ik weet nu dat ik met een gerust geweten kan gaan.’

Mijn keel lijkt dichtgeslibd met beton. Ik kan niet meer slikken.

‘Beloof me één ding,’ vervolgt ze, ‘neem de beslissing niet overhaast, doe het pas wanneer jij je er klaar voor voelt. Als je die stap hebt gezet, schrijf me dan een kaartje met jouw naam op, dan weet ik voldoende.’

We kijken naar de kat die zich naast een oude boom zit te likken. De uitgesproken stilte doet me goed. Ik neem pen en papier en schrijf haar adres op. Dit moet een vervolg krijgen.

's Avonds praat ik aan tafel uren met mijn ouders. Ik kan nog altijd niet goed vatten wat ik te weten kwam. Moeder laat meermaals trillend haar vork op haar bord vallen, vader lijkt uit marmer gehouwen. Ze vinden het fantastisch voor me, maar ze zijn tegelijkertijd bang voor de overweldiging die me te wachten staat.

Nog vóór ik mijn koffers thuis heb uitgepakt, begin ik met mijn opzoekingen. Ik kan de gedachte aan Berlinda niet meer van me afschudden. Ik moet mijn zus vinden. Dat wordt haast een obsessie. Hoe zou ze zijn? Hoe ziet ze eruit? Lijken we op elkaar? En vooral: hoe is haar leven al die jaren verlopen? Ik tik www.findaperson.be in.

Zo eenvoudig is het. Ze blijkt een boek te hebben geschreven en heeft zelf een website! Ik gil het haast uit wanneer ik haar foto zie. Ze lijkt sprekend op mij. Iets fijner, en het haar is minder steil. Ik vermoed dat ze een paar jaartjes ouder is, niet veel, want met haar speelse lach ziet ze er piepjong uit.

Zou ik haar schrijven via haar website? Gewoon zeggen wie ik ben? Haar simpelweg melden dat ze een zus heeft? Hoe zou ze reageren? Misschien helemaal niet? Mijn hart lijkt in een vuistgreep te worden gevangen. Ik besluit haar toch maar niet te mailen en ga naar het icoontje 'bestel dit boek'. Eerst wil ik 'lezen' wie ze is en waarover ze schrijft, dan is het vast makkelijker om met haar in contact te komen.

Dagen van klamme spanning volgen. Ik bekijk de brievenbus wel honderd keren en ren de postbode achterna uit angst dat hij het pakket per ongeluk is vergeten af te geven. Precies een week later valt de dikke kartonnen envelop in de brievenbus. Gehaast trek ik het bruine papier open en gooi de envelop onachtzaam op de vloer. Mijn handen trillen terwijl ik het boek in handen houd. De cover voelt haast fluwelig aan. Ik zie een ruwe schets van haar foto. We hebben dezelfde kaaklijn en mond, of is dat maar mijn hoopvolle interpretatie?

Ik sla het boek open en lees: 'Fictie gebaseerd op mijn herinneringen.' Ik sla de pagina om en begin met ingehouden adem aan haar verhaal.

Berlinda Geerink

Verweesd

Woord vooraf

Ik ben geboren in het zuidwesten van India, zo werd mij verteld. Mijn biologische moeder legde mij te vondeling bij het weeshuis waar ik elf maanden verbleef. Ongeveer een jaar later werd ik geadopteerd en vertrok ik naar België.

Het woord 'adoptie' gaat hand in hand met mijn persoonlijkheid. Ik word nog bijna dagelijks geconfronteerd met mijn herkomst. Niet alleen wanneer ik in de spiegel kijk of mijn naam hoor, maar ook door de vragen die me nog zeer vaak worden gesteld. Als ik niet deze huidskleur van melkchocolade had gehad, zou ik voor de buitenwereld ook geen vraagteken zijn. Ik heb er nooit problemen mee gehad om erover te praten. Het is een vaststaand feit in mijn leven. Ik heb het nooit anders geweten.

Ik probeer mijn biologische moeder te begrijpen, al heb ik haar nooit gekend. Ik accepteer dat ze om de een of andere reden niet voor me kon zorgen, bovendien vind ik dat ik niet kan oordelen over de situatie waarin ze leefde. Ik geloof sterk dat het, in sommige gevallen, van meer moederliefde getuigt om een kind

los te laten en het een levenskans te geven, dan om het krampachtig en in moeilijke omstandigheden bij te houden.

Toen ik twee was, kreeg ik er een adoptiebroer bij, Ranjan, uit het noordoosten van India. Zijn biologische ouders zijn volgens de gegevens van het adoptiebureau omgekomen in een moessonregen. Daarom heeft hij anderhalf jaar in een weeshuis ginds doorgebracht.

Ondanks onze donkere huidskleur en het zwarte haar lijken we niet op elkaar. Het verschil is goed te merken in de kleurtint en in ons gelaat. Hij heeft eerder hoge jukbeenderen, zijn ogen zijn iets meer amandelvormig. Hij heeft ietwat golvend haar, het mijne is erg sluik. We hadden veel aan elkaar in onze prille kinderjaren. De bomen zouden haast zijn gevlucht toen we ze voor de zoveelste maal als klimrek gebruikten. We maakten wel eens de fout om boomhutten te maken met rotte takken, waardoor we met planken en touwen naar beneden donderden.

Mijn ouders leken vaak niet thuis te zijn. Mijn vader was benomen door zijn drukke baan als zelfstandig boekhouder. Moeder had soms een deeltijdse baan als verkoopster in een parfumerie, daarom begreep ik niet waarom we zo vaak naar een onthaalmoeder moesten of werden opgepast. Elke onbezorgdheid hield op toen ik elf was.

2005

‘Hou je mond!’

Zijn wijsvinger gaat dreigend de hoogte in. Het is zeker niet de eerste keer dat Roel zo tekeergaat, maar ik weiger me aan zijn dominante houding te onderwerpen of om me nog langer voor zijn voeten te gooien. Ik wil me niet nog één keer laten overschreeuwen. Dat heb ik mezelf voorgenomen. Ik ben nog steeds verslingerd op hem. Verhangen. Verliefd op de liefde. Ik probeer hem met een rebelse blik aan te kijken, maar in de spiegel van de kleerkast zie ik dat mijn voorover gebogen schouders me verraden.

‘Ik pik dit niet langer!’ De stem komt diep vanuit mijn onderbuik. Niet krachtig. Eerder schor.

Hij grijnst. Trekt zijn wenkbrauw op en zegt: ‘Oh jawel, als je hier weggaat, beland je in de goot. Je hebt geen ouders meer.’ Daar heeft hij me, opnieuw. Verlating, dé rode draad in mijn leven.

‘Ik red het wel. Ik heb genoeg doorstaan om te weten dat ik ook zonder ouders overeind kan blijven.’

Hij wiebelt met zijn hoofd heen en weer, denigrerend, alsof ik kindertaal uitkraam.

‘Jij krijgt me niet klein,’ hijg ik.

‘Ik ga nu weg en kom pas terug wanneer je tot bedaren bent gekomen.’ Roel zegt het rustig met die ingehouden adem van hem. Zijn kordate voetstappen deinen weg op de onafgewerkte metalen wenteltrap. Ik hoor de doffe bons van de achterdeur.

Jaag ik hem, zoals hij zo vaak beweert, de kast op door mijn rebelse reacties? Ik kan hem allicht beter laten razen, want ik